

at hans Moder gentagne Gange havde henvendt sig til mig for at bede mig om at tage mig af den Dreng: han blev saa daarligt behandlet paa Bøgildgaard, han havde faaet saa mange Klø. Jeg havde haft Lejlighed til et Par Gange, jeg havde været paa Bøgildgaard, at se denne Dreng, som gjorde et fuldstændig abnormt Indtryk, og navnlig var han ganske apatisk og sløv, uden Evne til regelmæssigt og stadigt Arbejde. Desuagtet blev der af ham forlangt det samme Arbejde som af de andre, og hvad der hos ham var en medfødt Mangel, som gjorde det umuligt for ham at arbejde, blev betragtet som Dovenskab. Denne Dreng har paa Bøgildgaard faaet tildelt Hundreder af Rotting-slag. Han har i Uger og Maaneder siddet i Arrest, han er bleven sultet og bleven tørstet, han har en enkelt Gang siddet 14 Dage i Arrest paa Bøgildgaard, og den eneste Mad, han har faaet, har været bart Rugbrød, 2—3 Rundtenommer en hel Dag, og dertil Vand; det vil sige en Madration, som er ringere end den Ration, man tilstaar Personer, som ere dømt til Vand og Brød.

Nu var jeg altsaa sammen med Stads-lægen, som er en human og velvillig Mand, der har ikke ringe Forstaaelse af disse Børn, og det var med særlig Interesse, han hørte paa Drengens Svar. Drengen blev betegnet som paalidelig. Paa den Afdeling af Ebberødgaard, hvor Drengen er anbragt, er der intet at klage over Behandlingen, han behandles forstaaende og humant — det gælder ikke om alle Patienter, ikke en Gang om de abnorme Dreng og Piger, at de blive behandlede forstandigt, saa der kan i øvrigt være meget daarlige Forhold derude. Drengen siger, at han her har det saa godt, som han ingen Steder har haft det. Han skildrer de forskellige Forstandere paa Bøgildgaard efter de Spørgsmaal, der rettes til ham. Der var først Bojesen, den første af dem, det var en rar Mand, men der var en Lærer, der hed Hansen, som slog meget slemt. „Var det ham, der drak?“ „Ja, det var ham, der drak“. Det var den Lærer paa Bøgildgaard, som for et Par Aar siden i et Anfald af Delirium løb bort fra Anstalten, og saa fandt man et Utal af halvt eller kvart tømte Brædevins-, Cognacs- og Romflasker i hans Værelse, og det oplystes, at han hyppigt var beruset og i Beruselse havde pryglet Drengene paa Anstalten. Bojesen, som for øvrigt ikke tog sig videre af Sagerne — han sad og skrev Digte og Vers, som der ikke var

synderlig meget ved —, blev alligevel ved at være Forstander gennem Aarene, han har ikke lagt Haand paa Drengen, han var en ganske skikkelig Mand. Den samme Bojesen er nu tilsynshavende med Plejebørn, der ere anbragte rundt omkring i Jylland, skønt Bøgildgaards Bestyrelse har afskediget ham med Pension, fordi den har anset ham for uskikket til at have med den Gerning at gøre. Skønt man betragter ham som en noget hysterisk Person, er Tilsynet med Plejebørn i Jylland overdraget til ham, der er frattraadt, fordi man ikke kunde bruge ham, da han ikke kan bestille noget. Han er ikke nogen praktisk Mand, hvad man bl. a. kan se deraf, at han har knyttet en Mand som Hansen til Anstalten som Lærer. Saa kommer Møller, som tog sin Afsked, fordi han ikke kunde arbejde sammen med Alberti. Det er forstaaeligt, at en rettænkende Mand, som har haft Lejlighed til at gennemskue Alberti, heller ikke har kunnet arbejde sammen med den nuværende Overinspektør. Han har været flink mod Drengen, har en Gang imellem givet ham en Ørefigen, ellers har Drengen ingenting haft at klage over. Saa kommer Møllerup fra Holsteinsminde, og Drengen fortæller, abnorm og lidt sløv, som han er, og med Udtalefejl, til Stadslæge Hoff, hvorledes han er bleven behandlet. Der er ikke noget kunstlet i hans Fremstilling, det hele er jævnt, snarere noget naivt, og han fortæller, at sidste Gang han blev straffet derude, blev der tildelt ham 25 Slag Rotting. Var det udenpaa Klæderne? bliver der spurgt. Nej, han undrer sig over Spørgsmaalet: udenpaa Klæderne. Var det uden paa Skjorten? Nej, han skulde have Skjorten af. Hvordan gik det til? Han fortæller, hvordan han maatte lægge sig paa en Bænk, blev fastsurret til Bænken med Remme, fik et Tørklæde stoppet i Munden, for at Skrigene ikke skulde høres, og fik saa 25 Slag Rotting. Efter Afstraffelsen kommer han i Arrest paa Vand og Brød i 14 Dage og kunde i de 14 Dage knap sove for Smerter i Ryggen og Livet. Han siger — og det er det pudsige ved det — „det har jeg fortjent“. Han taler om, at alle Straffene ere fortjente, det er noget, Børnene blive indøvede til at sige, saadan var det i Flakkebjergsagen, saadan var det i Hebronsagen. Saa spørger Overlægen: Hvad vil det sige, at du har fortjent det, hvad har du lavet? Han havde slaaet en Kande i Stykker. Saa har Forstanderen sagt, da han er færdig med at straffe ham —